

Arrest

nr. 273 776 van 8 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2022 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. MBOG en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Surinaams staatsburger afkomstig uit Wanika/Paramaribo. Van afkomst bent u Hindoestaans. Rond 2003/2004 was u aan het slapen in uw woning toen u door drie onbekenden werd overvallen. De overvallers werden door de politie gearresteerd en kregen celstraffen. U huwde in 2004 met (...). U kreeg met haar twee kinderen, (...) en (...). U was lid van de politieke partij VHP maar

nam voor deze partij nooit deel aan activiteiten. U ging tijdens uw schoollopen jarenlang tuinieren bij de toenmalige vicepresident Jules Ajodhia, die eveneens lid was van de VHP. Dankzij zijn politieke connecties kon u rond 2000 beginnen werken bij het ministerie van openbare werken. Rond 2014 of 2015 kwam de partij van Bouterse aan de macht in Suriname. Omdat iedereen op uw werk wist dat u via politieke connecties aan uw job was geraakt, werd u vanaf dan gepest op uw werk. U kon de pesterijen niet langer verdragen waarop u zes maanden later ontslag nam bij het ministerie van openbare werken. U zegde uw lidmaatschap bij de VHP op. Vanaf dan voorzag u in uw onderhoud door af en toe bij klanten schilderwerken te verrichten en door het verkopen van zelfgekweekte groenten aan supermarkten. Wanneer u groenten ging leveren aan supermarkten werd u soms lastig gevallen door zwarten die u vertelden dat zij meer recht hadden om in Suriname te wonen dan Hindoestanen. In 2015 of 2016 scheidde u van (...). Zij ging met uw kinderen in Nederland wonen. U reisde van 22 november 2017 tot 18 februari 2018, van 9 augustus 2018 tot 7 november 2018 en van 17 maart 2019 tot 15 juni 2019 vanuit Suriname naar Nederland om er uw kinderen te zien. Op 20 december 2019 reisde u opnieuw met een Nederlands Shengenvisum vanuit Suriname naar Nederland omdat u buiten Suriname uw leven wou uitbouwen. U verbleef er bij een vriend tot u in maart 2020 naar een neef van u in Gent verhuisde. In juni 2020 nam u contact op met Arthur Narendorp, een man die u voorstelde om u te begeleiden bij een asielpcedure in België. U verhuisde hierop naar een huurwoning van (...)te Merksem. (...)hielp u echter niet bij het opstarten van uw asielpcedure in België waardoor u zich door hem bedrogen voelde. Op 2 december 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 januari 2021 viel de politie binnen in uw woning te Merssem. (...)werd gearresteerd omdat hij mensen oplichtte. Nadat u op 2 maart 2021 inzake de oplichting van (...)een verklaring had afgelegd bij de Federale gerechtelijke politie van Antwerpen kreeg u een WhatsApp-bericht van Michael, een broer van (...)die in Suriname woont. Michaël schreef in het bericht dat u verantwoordelijk was voor de arrestatie van Arthur.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten neer: Uw oude paspoort uitgereikt op 21 april 2012 en geldig tot 21 april 2017, uw paspoort uitgereikt op 24 juli 2017 en geldig tot 24 juli 2022, uw internationaal rijbewijs geldig van 17 november 2020 tot 17 november 2021, een uitnodiging tot verhoor d.d. 2 maart 2021 van de federale gerechtelijke politie van Antwerpen waarmee u wil aantonen dat u het slachtoffer van oplichting werd in België en een betalingsbewijs waarmee u wil aantonen dat u een oplichter 1000 euro betaalde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U ben er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen dat het volgens u economisch slecht gaat in Suriname en u in België vlugger iets zou kunnen opbouwen (CGVS, p13) motieven zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot aan uw vertrek uit Suriname in december 2019 voorzag in uw onderhoud door als schilder en tuinier te werken (CGVS, p5) en dat u bij een terugkeer deze jobs –ook al is de situatie in Suriname naar eigen zeggen omwille van de inflatie moeilijker geworden- opnieuw zou kunnen uitoefenen om in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p15-16). Waar u voorts verklaarde dat u niet zeker bent dat u bij een terugkeer naar Suriname opnieuw bij uw ouders zou kunnen gaan wonen omdat de woning nog steeds op naam van uw overleden grootvader staat en er omtrent deze erfenis twisten zijn binnen de familie (CGVS, p3 +p16), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat er niet kan ingezien worden waarop u deze zienswijze baseert. Immers, u woonde van aan uw geboorte tot aan uw vertrek uit Suriname in deze woning (DVZ-vragenlijst; vraag 10 +CGVS, p3), sleept de erfeniskwestie omtrent de woning reeds 30 jaar aan, zijn de broers en zussen van uw vader nog steeds niet overeengekomen wat

er met de woning dient te gebeuren en heeft u aan uw ouders nog nooit gevraagd of u bij een terugkeer naar Suriname opnieuw bij hen terecht zou kunnen (CGVS, p3 + p16-17). Bovendien blijkt uit niets dat u, indien u niet bij uw ouders zou kunnen wonen, u niet op de Surinaamse woningmarkt terecht zou kunnen.

Wat uw relaas betreft dat u na een regeringswissel in 2014 of 2015, omwille van pesterijen –u werd gevisieerd omdat u ongeveer 14 jaar eerder via politieke connecties aan uw werk was geraakt- ontslag nam op uw werk (CGVS, p5 + p7 + p13), dient er op gewezen worden dat, hoe laakbaar deze pesterijen ook waren, deze feiten zich in 2014 of 2015 voordeden en zich te ver in het verleden situeren om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u ging na uw ontslag in Suriname als schilder en groentenverkoper werken (CGVS, p5) en reisde voor uw definitieve vertrek uit Suriname op 20 december 2019 drie keren naar Nederland om er uw kinderen te bezoeken (CGVS, p10). U keerde daarbij telkens terug naar Suriname om er uw leven verder te zetten.

Voorts verklaarde u dat wanneer u groenten aan supermarkten ging verkopen u racistische opmerkingen kreeg van bierdrinkende zwarten die u vertelden dat zij meer recht hadden om in Suriname te wonen dan u (CGVS, p13-14). Er dient echter opgemerkt dat deze feiten, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde u dat u voor bovenstaande racistische opmerkingen nooit aangifte deed bij de politie omdat u nooit fysiek aangevallen werd en u dergelijke opmerkingen gewoon was (CGVS, p13-14). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Tot slot verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Suriname een vrees heeft voor Michaël omdat hij u in een WhatsApp-bericht de arrestatie van zijn broer, Arthur Narendorp, kwalijk nam (CGVS, p14). U heeft echter geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, gevraagd of er voor u redenen zijn waarom u geen beroep zou kunnen doen op de politie in Suriname, verklaarde u dat u dit wel zou kunnen doen maar dat de politie door anderen omgekocht kan worden (CGVS, p14). Dat u, uitgenodigd om concreet toe te lichten waarop u deze zienswijze baseerde, verklaarde dat een vriend van u 15 jaar geleden een politiemans omkocht om zijn rijbewijs te kunnen behalen (CGVS, p14-15), kan in alle redelijkheid niet overtuigen dat u anno 2022 geen beroep zou kunnen doen op de politie in Suriname. Bovendien verklaarde u dat u in Suriname zelf nooit enige problemen heeft ondervonden met de autoriteiten (CGVS, p8). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de politie in Suriname wel degelijk optreedt. Zo werd u in 2003 of 2004 thuis beroofd, kwam de politie hierop ter plaatse, werd uw verklaring genoteerd, werd er een spiegelconfrontatie georganiseerd waarbij u één van de daders herkende en werden de daders tot celstraffen veroordeeld (CGVS, p15).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het geweld in Suriname er onder meer de vorm aanneemt van (kleine) gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals diefstallen op straat. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. materieel gewin, etc.). Het (crimineel) geweld in Suriname is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Suriname actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoorten en uw rijbewijs tonen uw identiteit en nationaliteit aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. Uw uitnodiging tot verhoor en een betalingsbewijs tonen aan dat u in België als slachtoffer van strafrechtelijke feiten werd uitgenodigd tot een verhoor en u een bedrag van 1000 euro aan iemand gegeven heeft, niets meer en niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U ben er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen dat het volgens u economisch slecht gaat in Suriname en u in België vlugger iets zou kunnen opbouwen (CGVS, p13) motieven zijn van louter socio-economische aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u tot aan uw vertrek uit Suriname in december 2019 voorzag in uw onderhoud door als schilder en tuinier te werken (CGVS, p5) en dat u bij een terugkeer deze jobs –ook al is de situatie in Suriname naar eigen zeggen omwille van de inflatie moeilijker geworden- opnieuw zou kunnen uitoefenen om in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p15-16). Waar u voorts verklaarde dat u niet zeker bent dat u bij een terugkeer naar Suriname opnieuw bij uw ouders zou kunnen gaan wonen omdat de woning nog steeds op naam van uw overleden grootvader staat en er omtrent deze erfenis twisten zijn binnen de familie (CGVS, p3 +p16), dient er vooreerst opgemerkt te worden dat er niet kan ingezien

worden waarop u deze zienswijze baseert. Immers, u woonde van aan uw geboorte tot aan uw vertrek uit Suriname in deze woning (DVZ-vragenlijst; vraag 10 +CGVS, p3), sleept de erfeniskwestie omtrent de woning reeds 30 jaar aan, zijn de broers en zussen van uw vader nog steeds niet overeengekomen wat er met de woning dient te gebeuren en heeft u aan uw ouders nog nooit gevraagd of u bij een terugkeer naar Suriname opnieuw bij hen terecht zou kunnen (CGVS, p3 + p16-17). Bovendien blijkt uit niets dat u, indien u niet bij uw ouders zou kunnen wonen, u niet op de Surinaamse woningmarkt terecht zou kunnen.

Wat uw relaas betreft dat u na een regeringwissel in 2014 of 2015, omwille van pesterijen –u werd geviseerd omdat u ongeveer 14 jaar eerder via politieke connecties aan uw werk was geraakt- ontslag nam op uw werk (CGVS, p5 + p7 + p13), dient er op gewezen worden dat, hoe laakbaar deze pesterijen ook waren, deze feiten zich in 2014 of 2015 voordeden en zich te ver in het verleden situeren om alsnog te kunnen worden weerhouden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u ging na uw ontslag in Suriname als schilder en groentenverkoper werken (CGVS, p5) en reisde voor uw definitieve vertrek uit Suriname op 20 december 2019 drie keren naar Nederland om er uw kinderen te bezoeken (CGVS, p10). U keerde daarbij telkens terug naar Suriname om er uw leven verder te zetten.

Voorts verklaarde u dat wanneer u groenten aan supermarkten ging verkopen u racistische opmerkingen kreeg van bierdrinkende zwarten die u vertelden dat zij meer recht hadden om in Suriname te wonen dan u (CGVS, p13-14). Er dient echter opgemerkt dat deze feiten, hoe betreurenswaardig ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde u dat u voor bovenstaande racistische opmerkingen nooit aangifte deed bij de politie omdat u nooit fysiek aangevallen werd en u dergelijke opmerkingen gewoon was (CGVS, p13-14). Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Tot slot verklaarde u dat u bij een terugkeer naar Suriname een vrees heeft voor Michaël omdat hij u in een WhatsApp-bericht de arrestatie van zijn broer, Arthur Narendorp, kwalijk nam (CGVS, p14). U heeft echter geenszins aannemelijk gemaakt dat u bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, gevraagd of er voor u redenen zijn waarom u geen beroep zou kunnen doen op de politie in Suriname, verklaarde u dat u dit wel zou kunnen doen maar dat de politie door anderen omgekocht kan worden (CGVS, p14). Dat u, uitgenodigd om concreet toe te lichten waarop u deze zienswijze baseerde, verklaarde dat een vriend van u 15 jaar geleden een politiemann omkocht om zijn rijbewijs te kunnen behalen (CGVS, p14-15), kan in alle redelijkheid niet overtuigen dat u anno 2022 geen beroep zou kunnen doen op de politie in Suriname. Bovendien verklaarde u dat u in Suriname zelf nooit enige problemen heeft ondervonden met de autoriteiten (CGVS, p8). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de politie in Suriname wel degelijk optreedt. Zo werd u in 2003 of 2004 thuis beroofd, kwam de politie hierop ter plaatse, werd uw verklaring genoteerd, werd er een spiegelconfrontatie georganiseerd waarbij u één van de daders herkende en werden de daders tot celstraffen veroordeeld (CGVS, p15).

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het geweld in Suriname er onder meer de vorm aanneemt van (kleine) gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals diefstallen op straat. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. materieel gewin, etc.). Het (crimineel) geweld in Suriname is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare

informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Suriname actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

Gelet op het geheel van voorgaande blijkt niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw paspoorten en uw rijbewijs tonen uw identiteit en nationaliteit aan en zijn zaken waar in deze beslissing niet aan getwijfeld wordt. Uw uitnodiging tot verhoor en een betalingsbewijs tonen aan dat u in België als slachtoffer van strafrechtelijke feiten werd uitgenodigd tot een verhoor en u een bedrag van 1000 euro aan iemand gegeven heeft, niets meer en niets minder."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De verwijzing naar het behoren tot een minderheidsgroep volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hieromtrent in gebreke.

Met de stelling dat verzoeker omwille van het behoren tot een minderheidsgroep die gediscrimineerd en gepest worden zeer moeilijk aan werk geraakte en in geval van terugkeer geen woonplaats noch werk zal kunnen vinden, overtuigt verzoeker niet. Verzoeker gaat immers volstrekt voorbij aan het gegeven dat dergelijke motieven louter socio-economische aard zijn die bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing werd overigens correct geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen bleek dat hij tot aan zijn vertrek uit Suriname in december 2019 voorzag in zijn onderhoud door als schilder en tuinier te werken en dat hij bij een terugkeer deze jobs - ook al is de situatie in Suriname naar eigen zeggen omwille van de inflatie moeilijker geworden - opnieuw zou kunnen uitoefenen om in zijn onderhoud te voorzien. Ook werd correct gesteld dat waar verzoeker voorts verklaarde dat hij niet zeker was dat hij bij een terugkeer naar Suriname opnieuw bij zijn ouders zou kunnen gaan wonen omdat de woning nog steeds op naam van zijn overleden grootvader staat en er omtrent deze erfenis twisten zijn binnen de familie niet kan ingezien worden waarop verzoeker deze zienswijze baseert. Verzoeker woonde immers van aan zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Suriname in deze woning, de erfeniskwestie omtrent de woning sleept reeds 30 jaar aan, de broers en zussen van zijn vader zijn nog steeds niet overeengekomen wat er met de woning dient te gebeuren en hij heeft zelfs aan zijn ouders nog nooit gevraagd of hij bij een terugkeer naar Suriname opnieuw bij hen terecht zou kunnen. Bovendien blijkt uit niets dat verzoeker, indien hij niet bij zijn ouders zou kunnen wonen, niet op de Surinaamse woningmarkt terecht zou kunnen. Verzoeker brengt geen concreet argument bij om deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker verklaarde dat hij na een regeringswissel in 2014 of 2015, omwille van pesterijen ontslag nam op zijn werk, werd correct vastgesteld dat deze feiten zich in 2014 of 2015 voordeden en te ver in het verleden situeren om in zijn hoofde alsnog een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te kunnen stellen. Bovendien ging verzoeker na zijn ontslag in Suriname als schilder en groenteverkoper aan de slag en reisde hij voor zijn definitieve vertrek uit Suriname op 20 december 2019 drie keren naar Nederland om er zijn kinderen te bezoeken waarna hij telkens terugkeerde naar Suriname om er zijn leven verder te

zetten. Indien verzoeker daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming ingevolge deze eerdere feiten, kon wel degelijk worden verwacht dat hij hiervoor bescherming zou hebben gevraagd, *quod non*. De argumentatie dat hij werk had gevonden dankzij een politieke leider en na de regeringsswissel de vijanden van het vorige regime werden buitengezet waardoor het leven in Suriname financieel niet meer houdbaar werd en hij in geval van terugkeer geen kans zal krijgen op de arbeidsmarkt, zijn slechts algemene beweringen waarmee verzoeker opnieuw geen afbreuk doet aan de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en concrete vaststellingen. Het verweer dat de commissaris-generaal ook diende na te gaan in welke mate de toenmalige regering of bewind nog steeds een politieke invloed had, volstaat hiertoe evenmin, gezien verzoeker zelf geen enkele actuele en concrete vrees aannemelijk maakt. Verzoeker brengt overigens zelf geen concrete informatie aan die erop zij kunnen wijzen dat hij hierom nog steeds geïsoleerd wordt.

Waar verzoeker meent dat de aangehaalde feiten van racistische aard wel voldoende zwaarwichtig zijn, ontkent hij slechts de vaststellingen van de commissaris-generaal zonder zijn stelling concreet aan te tonen. Hoe laakbaar ook, het racisme bleef beperkt tot enkele racistische opmerkingen die hij kreeg van bierdrinkende zwarten die hem vertelden dat zij meer recht hadden om in Suriname te wonen dan verzoeker. Verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat aantoonde dat dergelijke opmerkingen een dringende nood aan internationale bescherming rechtvaardigen. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet uitlegt waarom deze opmerkingen onvoldoende zwaarwichtig zijn, gaat hij eraan voorbij dat tevens werd vastgesteld dat verzoeker voor de aangehaalde racistische opmerkingen nooit aangifte deed bij de politie omdat hij nooit fysiek aangevallen werd en hij zelf verklaarde dat hij dergelijke opmerkingen gewoon was. De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeker zocht echter nooit zelf bescherming. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Wat betreft zijn vrees voor de heer N. betreft, wijst verzoeker er opnieuw op dat hij tot een gediscrimineerde groep van de bevolking behoort en dat wanneer hij internationale bescherming zou vragen, de autoriteiten niet voldoende inspanningen willen leveren om zijn veiligheid te beschermen omdat de heer N. tot de meerderheidsgroep behoort. Verzoeker beperkt zich opnieuw tot louter algemene beweringen, zonder concreet aan te tonen dat de nationale autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen beschermen.

Verzoeker heeft geenszins aannemelijk gemaakt dat hij bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Suriname geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Suriname aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Suriname voor hem sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in Suriname zelf nooit enige problemen heeft ondervonden met de autoriteiten en blijkt uit zijn verklaringen dat de politie in Suriname wel degelijk optreedt. Zo werd verzoeker in 2003 of 2004 thuis beroofd, kwam de politie hierop ter plaatse, werd zijn verklaring genoteerd, werd er een spiegelconfrontatie georganiseerd waarbij hij één van de daders herkende en werden de daders tot celstraffen veroordeeld.

Het argument dat de heer N. hem het leven zuur zou willen maken omdat hij werd gedagvaard voor de Correctionele rechtbank, is opnieuw slechts een bewering. Verzoeker toont niet aan dat hij hiervoor geen beroep zal kunnen doen op de autoriteiten van Suriname noch dat zij niet bij machte zouden zijn hem te beschermen.

Het is bijgevolg aan verzoeker om aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich tot de Surinaamse overheden wendt om bescherming te vragen.

Alles samen genomen toont verzoeker niet concreet aan dat in zijn geval de Surinaamse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat hij geen beroep zal kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, toont verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aan

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt om het dossier terug te zenden naar verwerende partij voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF